IX

Sau khi ông Nghị Tần tự sát để tránh cuộc trả thù tàn nhẫn của thực dân, thương cha, Bội để rơi những giọt lệ buồn.

Ban đầu, Bội chưa rõ nguyên nhân của cái chết nhưng dần dần Bội hiểu, lòng thêm nặng căm hờn. Cha mình đã hy sinh một cách vô lý cho các tham vọng nhỏ nhen.
Đến nay, Bội càng hiểu thấm thía tại sao Nguyễn Thái Học, Cô Giang và các đồng chí không màng cái chết, đem hết năng lực chiến đấu tới giọt máu cuối cùng.

Cả Tiếp, Thanh, Tân, Hoàng, Mãnh, Tốt, Vân đã bị nhiều vấp ngã, nhiều lao lung thế mà họ vẫn cương quyết tranh đấu. Tranh đấu không ngừng…

Có gì đâu, họ là người yêu nước, hiểu rõ bộ mặt bỉ ổi của thực dân, họ nghĩ không lao mình vào cảnh gian khổ thì không bao giờ chấm dứt được cả một chế độ tham tàn.

Lòng Bội giác ngộ hoàn toàn, Bội vừa tìm thấy thêm chân lý trong cuộc sống, tự nhiên Bội say sưa tin tưởng vào lý tưởng mà mình đeo đuổi, rồi Bội có một tự hào khi chính mình nghe tiếng gọi của Tiếp tham gia vào cuộc tranh đấu từ lâu.

Bây giờ Bội càng yêu Tiếp, kính phục Tiếp, khao khát được gặp Tiếp ngay để sát cánh Tiếp cùng tranh đấu quyết liệt hơn. Cuộc tranh đấu mới nầy rất cần thiết trong cuộc tranh đấu chung của dân tộc để giải phóng quê hương.

Được khích lệ, lòng Bội trở nên phấn khởi, sôi nổi, Bội rảo bước lên đi tìm Tiếp.

Nhưng Tiếp ở đâu? Bốn phương trời rộng lớn bao la dễ đâu tìm thấy một bóng chim?

Bội ngơ ngác dừng lại bên hè phố trong lúc bóng tối nhẹ nhàng đổ xuống. Bội cúi đầu im lặng.

Tai Bội bỗng nghe một giọng nói hùng hồn vang vang lên:

“ – Trong các cuộc tranh đấu hằng ngày mình sẽ tìm gặp con người tranh đấu.”

Câu nói ấy của Tiếp đã rót vào tai Bội vào một buổi chiều ủ dột khi hai người sắp xa nhau mà lòng Bội đang thắc mắc về ngày tái ngộ.

Đột nhiên Bội không thắc mắc nữa, chị ngẩng lên bước mạnh về xóm nhà lá đang chìm trong bóng tối âm u.

Bội như nhìn thấy vòm trời vụt xanh lên và đằng kia dưới chân mây tươi sáng, Tiếp hướng dẫn Thanh, Tân, Hoàng, Mãnh, Tốt, Vân, Sơn và một đám đông thanh niên dũng tiến về phía Bội, đưa tay chào mừng.

Bội cảm động cười to, cười qua màn nước mắt, trong lúc trên vệ đường thấp thoáng một ngọn đèn xanh và cất tiếng rao lanh lãnh.

- Ai ăn bột khoai bún tàu nước dừa đường cát không…...

Tình yêu Tiếp và tình yêu dân tộc bồng bột trong lòng, Bội không cười nữa mà mím môi bước thật mau.

Tiêu Kim Thủy (Tàn Thu 1957)